

"মৰমৰ সন্তানসকল – লক্ষ্য সদায় সন্মুখত থাকিলে দৈৱীগুণ আহি যাব। এতিয়া নিজকে চম্ভালিব লাগে, আসুৰি গুণসমূহ আঁতৰাই দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে"

প্ৰশ্ন: আয়ুস্মান ভৱৰ বৰদান লাভ কৰিও দীৰ্ঘায়ুৰ বাবে কি যত্ন কৰিব লাগে?

উত্তৰ: দীৰ্ঘায়ুৰ বাবে তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হোৱাৰ যত্ন কৰা। যিমাণে পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমাণে সতোপ্ৰধান হ'ব। আৰু দীৰ্ঘায়ু হ'ব, তেতিয়া মৃত্যুৰ ভয় আতৰি যাব। স্মৃতিৰ দ্বাৰা দুখ দূৰ হৈ যাব। তোমালোক ফুল হৈ যাব। স্মৰণতেই গুপ্ত উপাৰ্জন আছে। স্মৰণৰ দ্বাৰা পাপ মোচন হয়। আত্মা বোজাহীন হৈ যায়, আয়ু দীঘলীয়া হৈ যায়।

ওঁম শাস্তি। মৰমৰ আত্মিক সন্তানসকলক পিতাই বুজাই আছে, পঢ়ায়ো আছে। কি বুজাই আছে? মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোকক আয়ুস দীঘলীয়া হ'ব লাগে কাৰণ তোমালোকৰ আয়ুস বহুত দীঘলীয়া আছিল। 150 বছৰৰ আয়ুস আছিল, দীৰ্ঘায়ু কেনেকৈ পোৱা যায়? তমোপ্ৰধানৰ পৰা সতোপ্ৰধান হ'লে। যেতিয়া তোমালোক সতোপ্ৰধান আছিলো তোমালোকৰ আয়ুস বহুত দীঘলীয়া আছিল। এতিয়া তোমালোক ওপৰলৈ উঠি আছে। (তোমালোকে) জানা যে আমি তমোপ্ৰধান হোৱাৰ বাবে আয়ুস চুটি হৈ গৈছিল। স্বাস্থ্যও ভাল নাছিল। একেবাৰে ৰোগী হৈ গৈছিলো। এই জীৱন পুৰণি, নতুনৰ সৈতে তুলনা কৰা হয়। এতিয়া তোমালোকে জানা যে পিতাই আমাক আয়ুস দীঘলীয়া কৰাৰ উপায় শুনায়। মৰমৰ সন্তানসকল মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক যেনেকুৱা সতোপ্ৰধান আছিলো, দীৰ্ঘায়ু আছিলো, স্বাস্থ্যবান আছিলো, পুনৰ তেনেকুৱা হৈ যাব। আয়ুস চুটি হোৱাৰ বাবে মৃত্যুৰ ভয় থাকে। তোমালোকেতো গেৰান্টি (নিশ্চয়তা) পোৱা যে সত্যযুগত এনেকৈ আকস্মিক ভাবে কেতিয়াও মৃত্যু নহ'ব। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিলে আয়ুস দীঘলীয়া হ'ব আৰু সকলো দুখো নোহোৱা হৈ যাব। কোনো ধৰণৰ দুখ নাথাকিব, আৰু তোমালোকক কি লাগে? তোমালোকে কোৱা উচ্চ পদবীও লাগে। তোমালোকে নাজানিছিলো যে এনেকুৱা পদবীও পাব পাৰি। এতিয়া পিতাই যুক্তি (উপায়) শুনায় - এনেদৰে কৰা। এইম-অৱজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) সন্মুখত আছে। তোমালোকে এনেকুৱা পদ পাব পাৰা। ইয়াতেই দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। নিজকে সুধিব লাগে মোৰ কোনো অৱগুণতো নাই? অৱগুণো অনেক প্ৰকাৰৰ আছে। চিগাৰেট হোপা, ছিঃছিঃ বস্তু খোৱা এইবোৰ হৈছে অৱগুণ। সকলোতকৈ ডাঙৰ অৱগুণ হৈছে বিকাৰৰ, যাক বেড কেৰেক্টাৰ (বেয়া চৰিত্ৰ) বুলি কোৱা হয়। পিতাই কয় - তোমালোক বিকাৰী হৈ গৈছে। এতিয়া ভাইচলেচ (নিৰ্বিকাৰী) হোৱাৰ বাবে তোমালোকক যুক্তি শুনোও, ইয়াত এই বিকাৰবোৰক, অৱগুণবোৰক ত্যাগ কৰিব লাগে। কেতিয়াও বিকাৰী হ'ব নালাগে। এই জন্মত যিয়ে শুধৰণি হ'ব সেই শুধৰণি 21 জন্মলৈকে চলিব। সকলোতকৈ জৰুৰী কথা হৈছে ভাইচলেচ হোৱা। শিৰত জন্ম-জন্মান্তৰৰ যি বোজা আছে, সেয়া যোগবলৰ দ্বাৰাহে আঁতৰিব। সন্তানসকলে জানে জন্ম-জন্মান্তৰৰ ধৰি আমি বিকাৰী হৈ আহিছো। এতিয়া পিতাৰ ওচৰত আমি প্ৰতিজ্ঞা কৰো যে পুনৰ কেতিয়াও বিকাৰী নহওঁ। পিতাই কৈছে যদি পতিত হোৱা, তেন্তে এশগুণ শাস্তিও ভুগিবলগীয়া হ'ব আৰু পদো ব্ৰষ্ট হৈ যাব কিয়নো নিন্দা নকৰালা জানো গতিকে সেই ফালে (বিকাৰী মনুষ্যৰ ফালে) গুছি গ'লা। এনেকৈ বহুত গুছি যায় অৰ্থাৎ পৰাজিত হৈ যায়। আগতে তোমালোকে নাজানিছিলো যে এই বিকাৰৰ বেহা কৰিব নালাগে। কোনো কোনো ভাল সন্তান থাকে, (তেওঁলোকে) কয় আমি ব্ৰহ্মচৰ্য পালন কৰিম। সন্তানসকলক দেখি বুজি পায়, পবিত্ৰতা ভাল কথা। পবিত্ৰ আৰু অপবিত্ৰ, সৃষ্টিত অপবিত্ৰতো বহুত থাকে। পায়খানালৈ যোৱাতোও অপবিত্ৰ হোৱা, সেইবাবে লগে-লগে স্নান কৰিব লাগে। অপবিত্ৰতা অনেক প্ৰকাৰৰ থাকে। কাৰোবাক দুখ দিয়া, কাজিয়া-পেছাল কৰাও অপবিত্ৰ কাৰ্য্য। পিতাই কৈছে জন্ম-জন্মান্তৰতো তোমালোকে পাপ কৰিলা। এতিয়া সেই সকলোবোৰ অভ্যাস আঁতৰাব লাগে। এতিয়া তোমালোক প্ৰকৃত মহান আত্মা হ'ব লাগে। প্ৰকৃত মহান আত্মাতো এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণেই হয় ইয়াত আৰু কোনোতো হ'ব নোৱাৰে কাৰণ সকলো তমোপ্ৰধান। গ্লানিও বহুত কৰে, নহয় জানো। তেওঁলোকে নাজানে যে আমি কি কৰি আছো। এটা হৈছে গুপ্ত পাপ, আকৌ প্ৰত্যক্ষ পাপো হয়। এয়া হৈছে তমোপ্ৰধান সৃষ্টি। সন্তানসকলে জানে পিতাই এতিয়া আমাক বুদ্ধিমান কৰি তুলিছে সেই বাবেই সকলোৱে তেওঁক স্মৰণ কৰে। সকলোতকৈ ভাল বুজনি তোমালোকে লাভ কৰা যে পাৱন হ'ব লাগে আৰু গুণৰো আৱশ্যক। দেৱতাসকলৰ আগত তোমালোকে যি মহিমা গাই আহিছা, এতিয়া তোমালোক তেনেকুৱা হ'ব লাগে। পিতাই বুজাইছে - মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোক কিমান মৰমৰ গুল-গুল ফুল আছিলো আকৌ কাঁইট হৈ পৰিলা। এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰিলে স্মৰণৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ আয়ুস দীঘলীয়া হ'ব। পাপো ভস্ম হ'ব। শিৰৰ বোজা পাতল হ'ব। নিজকে চম্ভালিব লাগে। মোৰ যি অৱগুণ আছে সেয়া আঁতৰাব লাগে। যেনেকৈ নাৰদৰ দৃষ্টান্ত

আছে, তেওঁক সোধা হ'ল তুমি লায়ক হোৱানে? তেওঁ দেখিলে যে সঁচাকৈয়ে মই লায়ক নহয়। পিতাই তোমালোকক উদ্ভ কৰি তোলে, তোমালোক পিতাৰ সন্তান নোহোৱা জানো। যেনেকৈ কাৰোবাৰ পিতা মহাৰজা হ'লে ক'ব - মোৰ পিতা মহাৰজা। বাবা অপাৰ সুখ দিওঁতা। যি ভাল স্বভাৱৰ মহাৰজা হয়, তেওঁৰ কেতিয়াও খং নুঠে। এতিয়াতো লাহে-লাহে সকলোৰে কলা নোহোৱা হৈ আহিছে। সকলো অৱগুণ প্ৰৱেশ কৰিছে। কলা কমি গ'ল। তমো হৈ পৰিছে। তমোপ্ৰধানৰো যেন আহি অন্ত হৈছে। কিমান দুখী হৈ পৰিছে। তোমালোকে কিমান সহ্য কৰিব লাগে। এতিয়া অবিনাশী চাৰ্জনৰ (শৈল চিকিৎসক) দ্বাৰা তোমালোকৰ চিকিৎসা চলি আছে। পিতাই কয় এই 5 বিকাৰতো তোমালোকক মূহূৰ্তে-মূহূৰ্তে আমনি কৰিব। তোমালোকে যিমানেই পিতাক স্মৰণ কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিবা, সিমানেই মায়াই তোমালোকক তললৈ পেলাবলৈ চেষ্টা কৰিব। তোমালোকৰ অৱস্থা এনেকুৱা হ'ব লাগে যাতে মায়াৰ ধুমুহাই লৰাব নোৱাৰে। ৰাৱণ কোনো বস্তু নহয় বা কোনো মনুষ্য নহয়। 5 বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণকেই মায়া বুলি কোৱা হয়। আসুৰিক ৰাৱণ সম্প্ৰদায়ে তোমালোকক চিনিয়েই নাপায় যে এওঁলোক কোন? এই বি. কে. সকলে কি বুজায়? ৰিয়েলিটিত (বাস্তৱত) কোনেও নাজানে। এওঁলোকক বি. কে. বুলি কিয় কোৱা হয়? ব্ৰহ্মা কাৰ সন্তান? এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমি ঘৰলৈ উভতি যাব লাগিব। এই পিতাই বহি তোমালোকক শিক্ষা দিয়ে। আয়ুস্মান ভৱ, ধনবান ভৱ..... তোমালোকৰ সকলো কামনা পূৰ্ণ কৰে, বৰদান দিয়ে। কিন্তু কেৱল বৰদানৰ দ্বাৰা একো নহয়। চেষ্টা কৰিব লাগিব। প্ৰতিটো কথা বুজিব লাগিব। নিজকে ৰাজতিলক দিয়াৰ অধিকাৰী কৰি তুলিব লাগে। পিতাই অধিকাৰী কৰি তোলে। তোমালোক সন্তানসকলক শিক্ষা দিয়ে - এনেদৰে কৰা। প্ৰথম নম্বৰৰ শিক্ষা দিয়ে মামেকম্ (কেৱল মোকেই) স্মৰণ কৰা। মনুষ্যই স্মৰণ নকৰে কাৰণ তেওঁলোকে নাজানেই সেয়েহে স্মৰণো ভুল হয়। কৈ দিয়ে ঈশ্বৰ সৰ্বব্যাপি। তাৰ পিছত শিৱবাবাক স্মৰণ কেনেকৈ কৰিব! শিৱৰ মন্দিৰলৈ গৈ পূজা কৰে, তোমালোকে সোধা এওঁৰ অক্যুপেশ্বন (জীৱিকা) কি কোৱা? তেতিয়া ক'ব ভগৱান সৰ্বব্যাপি। পূজা কৰে, তেওঁৰ দয়া বিচাৰে, বিচাৰিও আকৌ কোনোবাই সোধে পৰমাত্মা ক'ত আছে? সেয়েহে কৈ দিয়ে (তেওঁ) সৰ্বব্যাপি। চিত্ৰৰ সন্মুখত কি কৰে আৰু চিত্ৰ সন্মুখত নাথাকিলে তেতিয়া একো কলা-কৌশলেই নোহোৱা হৈ যায়। ভক্তিত কিমান ভুল কৰে। তথাপিও ভক্তিৰ প্ৰতি কিমান আদৰ। কৃষ্ণৰ বাবে কিমান নিৰ্জল (উপবাস) আদি কৰে। ইয়াত তোমালোকে পঢ়ি আছা আৰু সেই ভক্ত সকলে কি কি কৰি আছে। তোমালোকৰ এতিয়া হাঁহি উঠে। ড্ৰামা (নাটক) অনুসৰি ভক্তি কৰি কৰি খোজ তললৈ নামি আহিল। ওপৰলৈতো কোনো উঠিব নোৱাৰে।

এতিয়া এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগম যুগ, যাৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। এতিয়া তোমালোকে পুৰুষোত্তম হোৱাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিছা। টিচাৰ (শিক্ষক) স্টুডেণ্টৰ (বিদ্যার্থীৰ) চাৰ্ভেণ্ট (সেৱাধাৰী) হয়, নহয় জানো, স্টুডেণ্টৰ চাৰ্ভিচ কৰে। (তেওঁ) গভাৰ্নমেণ্ট চাৰ্ভেণ্ট (চৰকাৰী সেৱাধাৰী)। পিতামো কয় - সেৱা কৰোঁ, তোমালোকক পঢ়াওঁ। সকলো আত্মাৰে পিতা হয়। টিচাৰো হওঁ। সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞানো শুনায়। এই জ্ঞান আন কোনো মনুষ্যৰ থাকিব নোৱাৰে। কোনেও শিকাৰ নোৱাৰে। তোমালোকে পুৰুষাৰ্থেই কৰা যাতে আমি এনেকুৱা হ'ব পাৰো। সৃষ্টিত মনুষ্যৰ বুদ্ধি কিমান তমোপ্ৰধান হৈ পৰিছে। সৃষ্টি বহুত ভয়ানক হৈ পৰিছে। মনুষ্যই যি কৰিব নালাগে সেয়াই কৰিছে। কিমান হত্যা, ডকাইতি আদি হৈছে। কি নকৰে। 100 পাৰচেণ্ট (শতাংশ) তমোপ্ৰধান হৈ পৰিছে। এতিয়া তোমালোকে পুনৰ 100 পাৰচেণ্ট (শতাংশ) সতোপ্ৰধান হৈ আছা। তাৰ বাবে যুক্তি দিয়া হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। স্মৰণৰ দ্বাৰাই বিকৰ্মৰ বিনাশ হ'ব, গৈ বাবাক পাবাগৈ। ভগৱান পিতা কেনেকৈ আহে- এয়াও তোমালোকে এতিয়া বুজি পাইছা। এই ৰথত (ব্ৰহ্মা) আহিছে। ব্ৰহ্মাৰ মাধ্যমেৰে শুনাইছে। যি পুনৰ তোমালোকে ধাৰণ কৰি আনক শুনোৱা, তেতিয়া ইচ্ছা হয় ডাইৰেক্ট (পোনপতীয়াকৈ) শুনো। পিতাৰ পৰিয়াললৈ যাওঁ। ইয়াত পিতাও আছে, মাও আছে, সন্তানো আছে। পৰিয়াললৈ আহি যায়। সেই সৃষ্টিয়েই হৈছে আসুৰিক। সেয়েহে আসুৰি পৰিয়ালত তোমালোক বিৰক্ত হৈ যোৱা সেইবাবে কাম-কাজ এৰি বাবাৰ ওচৰলৈ ৰিফ্ৰেছ (পুনৰুজ্জীৱিত) হ'বলৈ আহা। ইয়াত ব্ৰাহ্মণেই থাকে। সেয়েহে এই পৰিয়াললৈ আহি থাকাহি। ঘৰলৈ যোৱা যদি এনে পৰিয়াল নাপাবা। তাততো দেহধাৰী হৈ যোৱা, সেই সাংসাৰিক কাম-কাজৰ পৰা ওলাই তোমালোক ইয়ালৈ আহা। এতিয়া পিতাই কয় দেহৰ সকলো সম্পৰ্ক ত্যাগ কৰা। সুগন্ধি ফুল হ'ব লাগিব। ফুলত সুগন্ধি থাকে। সকলোৱে (ফুল) তুলি সুগন্ধি লয়। ধতুৰা ফুল তুলি নলয়। সেয়েহে ফুল হোৱাৰ বাবে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে সেইবাবেই বাবায়ো ফুল আনে, এনেকুৱা হ'ব লাগে। গৃহস্থ্য ব্যৱহাৰত থাকি এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোকে জানা দেহৰ সম্বন্ধীয় সকলো শেষ হৈ যাব। ইয়াত তোমালোকে গুপ্ত উপাৰ্জন কৰি আছা। তোমালোকে শৰীৰ এৰিব লাগিব, উপাৰ্জন কৰি আৰু বহুত আনন্দৰে হাঁহিমুখে শৰীৰ এৰিব লাগে। ঘূৰা-ফুৰা কৰোঁতেও পিতাৰ স্মৃতিত থাকিলে কেতিয়াও ভাগৰুৱা অনুভৱ নকৰিবা। পাপ খণ্ডন হৈ যাব। পাতল অনুভৱ কৰিবা। তোমালোক সন্তানসকলৰ কিমান লাভ হয় আন কোনেওতো নাজানে। গোটেই সৃষ্টিৰ মনুষ্যই আহ্বান কৰে - পতিত-পাৱন আহি পাৱন কৰি তোলা। আকৌ তেওঁৰ মহিমা কেনেকৈ কৰিব। পতিতৰ আগত জানো মূৰ দোঁৱায়। পাৱনৰ আগত শিৰ নত কৰা হয়। কন্যাৰ উদাহৰণ - যেতিয়া বিকাৰী হয় তেতিয়া সকলোৰে আগত

শিৰ নত কৰে আৰু আহান কৰে হে পতিত-পাৱন আঁহ। হেৰ', পতিত হৈছিলানো কিয় যে আহান কৰিব লাগে। সকলোৰে শৰীৰতো বিকাৰৰ দ্বাৰাই সৃষ্টি কাৰণ এতিয়া ৰাৱণৰ ৰাজ্য। এতিয়া তোমালোক ৰাৱণৰ পৰা ওলাই আহিছা। ইয়াক কোৱা হয় পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। এতিয়া তোমালোকে ৰামৰাজ্যলৈ যাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। সত্য যুগ হৈছে ৰামৰাজ্য। কেৱল ত্ৰেতাতে ৰামৰাজ্য বুলি কলে সূৰ্য্যবংশী লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য কলৈ গ'ল? সেয়েহে এই সকলো জ্ঞান এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পাই আছা। নতুন-নতুনো আহে যাক তোমালোকে জ্ঞান দিয়া। লায়ক কৰি তোলা। কাৰোবাৰ সংগ এনেকুৱা হয় যে লায়কৰ পৰা নালায়ক হৈ পৰে। পিতাই পাৱন কৰি তোলে। সেয়েহে এতিয়া পতিত হ'বই নালাগে। যিহেতু পিতা আহিছে পাৱন কৰি তুলিবলৈ, মায়া ইমান শক্তিশালী হৈ পৰে যে পতিত কৰি তোলে। হৰুৱাই দিয়ে। কয়, বাবা ৰক্ষা কৰা। বাহ, যুদ্ধক্ষেত্ৰত অনেক মৰে, পিছে ৰক্ষা কৰে জানো! এই মায়াৰ গুলি বন্দুকৰ গুলিতকৈ অধিক শক্তিশালী। কাম বিকাৰৰ আঘাত লাগিল মানে ওপৰৰ পৰা পৰিল। সত্য যুগত সকলো পবিত্ৰ গৃহস্থ-ধৰ্মী হয় যাক দেৱতা বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোকে জানা পিতা কেনেকৈ আহিছে, ক'ত থাকে, কেনেকৈ আহি ৰাজযোগ শিকায়? দেখুওৱা হয় অৰ্জুনৰ ৰথত বহি জ্ঞান দিয়ে। পিছে তেওঁক সৰ্বব্যাপি বুলি কিয় কোৱা হয়? পিতা যি স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে তেওঁকেই পাহৰি গ'ল। এতিয়া তেওঁ নিজে নিজৰ পৰিচয় দিছে। অম্মা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) মহান আত্মা হ'বৰ বাবে অপবিত্ৰতাৰ যি বেয়া অভ্যাস আছে, সেয়া আঁতৰাব লাগে। দুখ দিয়া, কাজিয়া-পেছাল কৰা..... এই সকলো হৈছে অপবিত্ৰ কৰ্তব্য যিবিলাক তোমালোকে কৰিব নালাগে। নিজেই নিজক ৰাজতিলক দিয়াৰ অধিকাৰী কৰি তুলিব লাগে।

(2) বুদ্ধিক সকলো সাংসাৰিক কামৰ পৰা, দেহধাৰীৰ পৰা আঁতৰাই সুগন্ধি ফুল হ'ব লাগে। গুপ্ত উপাৰ্জন জমা কৰাৰ বাবে চলোতে-ফুৰোতে অশৰীৰী হৈ থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

বৰদান: বেহদৰ দৃষ্টি, বৃত্তি আৰু স্থিতিৰ দ্বাৰা সকলোৰে প্ৰিয় হওঁতা ডবল লাইট ফৰিষ্টা (দেৱদূত) হোৱা ফৰিষ্টা সকলোৰে অতি প্ৰিয় কাৰণ ফৰিষ্টা সকলোৰে বাবে, এজন-দুজনৰ বাবে নহয়। বেহদৰ দৃষ্টি, বৃত্তি আৰু বেহদৰ স্থিতিযুক্ত ফৰিষ্টা সকলো আত্মাৰ প্ৰতি পৰমাত্ম বার্তা বার্তাবাহক হয়। ফৰিষ্টা অৰ্থাৎ ডবল লাইট, সকলোৰে সম্পৰ্ক এজন পিতাৰ সৈতে সংযুক্ত কৰাওঁতা, দেহ আৰু দেহৰ সম্বন্ধৰ পৰা উপৰাম, নিজক আৰু সকলোকে নিজৰ চলন আৰু চেহেৰাৰ দ্বাৰা পিতাৰ সমান কৰি তোলাওঁতা, সকলোৰে কল্যাণকাৰী। এনেকুৱা ফৰিষ্টাই সকলোৰে প্ৰিয় হয়।

স্লোগান: যেতিয়া তোমালোকৰ চেহেৰাত পিতাৰ চৰিত্ৰ প্ৰত্যক্ষ হ'ব তেতিয়াই সমাপ্তি হ'ব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!